

පාලි භාෂාවේ ද්‍රවිඩ භාෂා ලක්ෂණ

This article aims how influenced the dravidian languages which were belonged to the family of non – aryan to the Pali language that considered as a Indo – aryan language. This topic was not studied deeply by Pali scholar upto present and this article brings short survey on the family of dravidian languages. Specially it grammatically shows the influence of dravidian languages such as Kannada, Malayalam, Tamil and Telingu into the Pali language. Furthermore, features of dravidian languages reflected in Pali suttas are summarized here.

වාග් විශ්ලේෂකයන්ගේ හඳුනා ගැනීම් අනුව පාලි භාෂාව සංස්කෘත භාෂාව මාතෘ භාෂාව කොට ගත් ඉන්දු ආර්ය භාෂා පවුලට අයත් භාෂාවකි. ද්‍රවිඩ භාෂාව වූකලී දූතට ඉන්දියාවේ ව්‍යවහාර වන අනාර්ය භාෂාවකි. ක්‍රි. පූ. 1500 දී පමණ ආර්යයන් පැමිණීමෙන් පසු එවකට ඉන්දියාවේ විසූ අනාර්ය ජනයා බහුලව දකුණු දෙසට විසිරී ගිය ද ආර්ය අනාර්ය දෙකොටසට ම අයත් ජනයා අතර යම් යම් ගැටීම් මෙන් ම ආවාහ විවාහ, සිරිත් විරිත් ආගමික ක්‍රියාකාරකම් විසින් සම්මිශ්‍රණය වීමක් ද සිදු වී ඇති බව භාෂා ඉතිහාසය විමසීමේ දී පැහැදිලිවම පෙනී යන කරුණකි. මේ නිසා ආර්ය භාෂාවල බලපෑම අනාර්ය භාෂාවලට මෙන් ම අනාර්ය භාෂාවල යම් යම් බලපෑම් ආර්ය භාෂාවන්ට ද ලැබුණු බව පෙනේ. මෙයින් ආර්ය භාෂා අතර විශේෂයෙන් සංස්කෘත භාෂාවේ බලපෑම සෙසු භාෂා විෂයෙහි ලැබී ඇති ආකාරය බහුල වශයෙන් විද්වතුන්ගේ විවරණවලට භාජනය වුවත් ආර්ය භාෂා කෙරෙහි අනාර්ය භාෂාවල බලපෑම සාකච්ඡා වී ඇත්තේ අඩු වශයෙනි. මෙම ලිපියෙහි අරමුණ වන්නේ එකී අනාර්ය භාෂා ගණයට අයත් ද්‍රවිඩ භාෂාවල බලපෑම පාලි භාෂාව කෙරෙහි සිදුවී ඇති ආකාරය පිළිබඳ අධ්‍යයනයක් කිරීමයි.

ද්‍රවිඩ භාෂා පවුලේ ප්‍රභවය වර්ෂ 2000 කට වැඩි ඉතිහාසයක් ඇති භාෂාවක් බව ඇතැම් විචාරකයෝ කියති.¹ එය කිසියම් ආදී ද්‍රවිඩ භාෂාවකින් සිදු වූ බවට ද මතයක් පවතින අතර සමහරු එය සංස්කෘතයෙන් ප්‍රභවය වූ බවට ද මතවාද පළ කොට ඇත. කෙසේ වුවත් එකී ආදී ද්‍රවිඩ භාෂාව මයිසූර් ප්‍රදේශයේ දී කණ්ණඩ නමින් ද කේරළයේ දී මලයාලම් නමින් ද තමිල්නාඩු ප්‍රාන්තයේ දී දමිළ නමින් හා ආන්ද්‍ර ප්‍රදේශයේ දී තෙලිගු නමින් ද පරිණාමයට හා සංවර්ධනයට පැමිණි බව පෙනේ. මෙකී ප්‍රධාන භාෂා හතර හැරුණු විට ද්‍රවිඩ භාෂා පවුලට අයත් තවත් භාෂා දහයකට වැඩි සංඛ්‍යාවක් විවිධ ජන කොටස් අතර ව්‍යවහාරයෙහි ශේෂ වී ඇත.² මෙම භාෂා වෙත වෙනම නම්වලින් හැඳින්වෙන නමුත් විශාල සමානත්වයක් ද දක්නා ලැබේ. නිදසුනක් ලෙස සලකතොත් දුනුදු මලයාලම් භාෂාවෙහි ඇති වචනවලින් 50% කට වැඩි සංඛ්‍යාවක් දමිළ වචන සේ සැලකේ.³ ද්‍රවිඩ භාෂාවෙන් ගත් බොහෝ වචන සංස්කෘත භාෂාවෙහි ඇති බව කෝර්ඩිවෝල් පූජකතුමා පෙන්වා දෙයි.⁴ මේ අතර පාලි භාෂාව හා ද්‍රවිඩ භාෂාව අතර දෘඩ

සබඳතාවක් පවතින බව නූතන විචාරකයන්ගේ මතය වී තිබේ.⁵ සංස්කෘතයෙන් ප්‍රභවය වූහයි සැලකිය හැකි වචන ද්‍රවිඩ භාෂාවෙහි සුලබව සොයා ගත හැකි බව අමුතුවෙන් කිවයුත්තක් නො වන අතර එසේ වීමට බැලපෑ ඓතිහාසික පසුබිමක් පවතින බව ද අපි දනිමු. එහෙත් සංස්කෘතගත වූ ද්‍රවිඩ වචන දක්නට ලැබීම ඊට වඩා වැදගත් කරුණක් ලෙස සිතීම සුදුසු ය. මොරටුවේ සාසනරතන හිමියන් සංස්කෘතයෙහි දක්නට ලැබෙන ඇතැම් වචන ද්‍රවිඩ භාෂාවෙන් බිඳී ආ බව අකිල් අගරු, එරුක්කු අර්ක, උලුක්කායි උලුබල, කාක්කෙයි කාක, කුන්තාල් කුන්තල, තාමරයි තාමරස, මන්නාඉ මයුර, මුල්ලාඉ මල්ලිකා ආදී ද්‍රවිඩ වචන රාශියක් නිදසුන් වශයෙන් එළවමින් තහවුරු කිරීමට උත්සාහ දරා ඇත.⁶ එහෙත් ඇතැම් වියතුන්ගේ මතය අනුව ද්‍රවිඩ භාෂාව වේද යුගයෙහි ජනතාව විසින් වහරනු ලැබුවකි. මේ සඳහා වේදයෙහි මෙන් ම ඉන්දු ඓතිහාසික භාෂාවෙහි ඉපැරණිම ග්‍රන්ථය වන අවෙස්ථාවෙහි ප්‍රයෝග නිදසුන් වශයෙන් ආචාර්ය ග්‍රේෂන් මහතා විසින් දක්වනු ලැබ ඇත.⁷ මෙකී ද්‍රවිඩ භාෂාවන්ගේ සම්භවය ඉපැරණි යුගයට ගෙන යාම සඳහා කරුණු ඉදිරිපත් කරන උගතුන් පෙන්වා දෙන්නේ පුරාවිද්‍යාත්මක ලේඛන අනුව සංස්කෘතය ක්‍රි. පූ 2 සියවස සිට භාවිතයට පැමිණි බවයි.⁸ එහෙත් තොල්කාප්පියම් නමින් ඉතා විධිමත් ව්‍යාකරණ කෘතියක් ක්‍රි. පූ. 3 සියවස දී ලියැවී ඇති අතර මෙම කෘතියෙහි ද්‍රවිඩ භාෂාවෙහි පෞරාණිකත්වය හඳුනා ගැනීමට ඉවහල් වන ඓතිහාසික කරුණු රාශියක්ම දක්නට ලැබෙන බව කියති. එසේම භාෂාත්මක ලක්ෂණ විසින් සංස්කෘතයට වඩා පාලි හා ද්‍රවිඩ භාෂාව අතර සාමාන්‍යය වැඩි බව ද ඔවුහු විශ්වාස කරති.

ඉහත දක්වූ දමිළ තෙලිගු කණ්ණඩ හා මලයාලම් යන ප්‍රධාන ද්‍රවිඩ භාෂා අතර සාමාන්‍ය බහුල ය. කණ්ණඩ භාෂාවේ අක්ෂර සුළු වෙනස්කම් සහිතව තෙලිගු භාෂාවෙන් ගන්නා ලද ඒවා ලෙස සැලකෙන නමුදු එම භාෂාව තෙලිගු භාෂාවට වඩා හත්පසින් ම වෙනස් වේ. ඇතැම් විට ශ්‍රී කෘෂ්ණදේව රාජ සමයෙහි මෙකී ප්‍රදේශ දෙක අතර ඇති වූ සංස්කෘතික එකමුතුව මෙම භාෂා දෙකේ සාමාන්‍යයට යම් පමණකට බලපාන්නට ඇතැයි විචාරකයෝ උපකල්පනය කරති.⁹ බොහෝ අය සිතන පරිදි 10 සියවස කණ්ණඩ සාහිත්‍යයේ සිදුවුණු දියුණුව තෙලිගු සාහිත්‍යයේ සිදු නො විය. තෙලිගු සාහිත්‍යයේ යම් ප්‍රගමනයක් පෙන්නුම් කෙරෙනුයේ මහාභාරතය රචනා වී එය තෙලිගු බසට පරිවර්තනය වීමෙන් පසුව ය. කෙසේ වෙතත් මේ භාෂා දෙකේ යම් සබඳතාවක් පෙන්නුම් කෙරේ. දකුණු ඉන්දියාවේ ප්‍රභාවිත අනෙක් භාෂා දෙක නම් දමිළ භාෂාව හා මලයාලම් භාෂාවයි. මෙයින් මලයාලම් භාෂාව දමිළ භාෂාවෙන් වෙන් වූ වෙනම ස්වාධීන ලක්ෂණ පෙන්නුම් කරමින් වැඩෙන්නට වූයේ 7 සියවසින් පසුවය. මෙයින් අන්‍ය භාෂාවක ආභාසයෙන් තොරව ප්‍රභවය වූ භාෂාවක් ලෙස දමිළ භාෂාව සැලකීමට දරණ ලද උත්සාහයක් පෙනේ. එය වෛදික භාෂාවට ද බලපා ඇති බව සමහර වියතුන් පෙන්වීම මෙය තවදුරටත් පැහැදිලි කෙරේ. පාලි භාෂාවෙහි ද මෙබඳුම මූල භාෂා සංකල්පයක් විද්‍යමාන වන අතර ඒ අනුව ලෝකයේ ආදිතම භාෂාව පාලි භාෂාව වේ.¹⁰ කෙසේ වුවත් ද්‍රවිඩ භාෂාව තුළ පාලියට සමාන වචන රාශියක් ඇති අතර ඊට නිදසුන් ද සුලබව සොයා ගත හැකිය. එහෙත් භාෂාවක් සංවර්ධනය වීමේ දී තදන්‍ය භාෂාවල බලපෑම නියත සිද්ධියකි. වර්තමානයෙහි පවා බොහෝ

ද්‍රවිඩ වචන බටහිර භාෂාවල දක්නා ලැබේ. අරිසි වෙනුවට රයිස් (rice) පිප්පලි වෙනුවට පෙපර් (papper) කට්ටමරම්, තෙක්කු වෙනුවට ටීක් (Teak) යනාදී වචන නිදසුන් ය.¹¹

මෙලෙසින් පාලියට ද ද්‍රවිඩ වචනවල බලපෑම ලැබී ඇත. විශේෂයෙන් ආර්‍යා දේශයේ පාලි භාෂාව තිබුණි. එසේම පාලි ග්‍රන්ථ කර්තෘන් අතර දෙමළ පඬිවරු ද වූහ. දකුණු ඉන්දියාවෙන් පැමිණියහයි සැලකෙන බුද්ධදත්ත, බුද්ධසොභ, බදරනිසුරු ධම්මපාල, චෝලිය බුද්ධප්පිය, චෝලිය කස්සප, අභිධම්මථසංගහකාර අනුරුද්ධ, දායාවංසකාර ධම්මකිත්ති වැනි යනිවරු පාලි භාෂාවේ සංවර්ධනයට විශාල දායකත්වයක් සැපයූ බව අමුතුවෙන් කිවයුතු නැත. ප්‍රසිද්ධ බුද්ධශ්‍රාවකයෙකු වන කොණ්ඩඤ්ඤ හිමියන් ආර්‍යා දේශයේ උපත ලැබූ කෙනෙකු ලෙස සැලකේ. වර්තමානයෙහි පවා එහි ප්‍රකට නාමයක් වන කොණ්ඩන්ත යන්න කොණ්ඩ හා අන්ත යන පදද්වය සමාස වීමෙන් සෑදුණකි. එසේම මහායාන බුදුදහමට ද අපරිමිත මෙහෙවරක් කළ දකුණු ඉන්දියානු චන්ද්‍රබෝධි, බෝධිවර්ම, දින්නාග, නාගාර්ජුන වැනි පැවිදි පඬිවරු ද දකුණු ඉන්දියාව මාතෘ භූමිය කොට ගත් බව උගත්තු පෙන්වා දෙති.¹² මේ නිසා ඔවුන්ගේ භාෂාවේ බලපෑම පාලි භාෂාවට එකතු නොවීණැයි කිසිවෙකුට ඇදහිය හැක්කක් නොවේ. එහි කොණ්ඩ යන්නෙහි තේරුම ගොඩැල්ල යන්න වන අතර අන්ත යන්නෙහි තේරුම සොහොයුරා යන්නයි. තවද තෙත යන අරුත දීමට පාලියේ **අල්ල** යන වචනය යෙදේ. "අල්ලව්‍යෝ අල්ලකෙසො" යනාදී පද නිදසුන් ය.¹³ තෙලිගු බසෙහි ඉගුරු හැඳින්වීමට අල්ල යන පදය යෙදෙන අතර අලුත් ලෙස භාවිතයට ගනු ලබන ඉගුරු තෙතමනය සහිත ය. සංස්කෘතයෙහි ආර්ද්‍ර යන්නෙන් තෙත යන අරුත ලැබෙන අතර ආර්ද්‍රක යනු ඉගුරු ය. එසේම හින්දි බසෙහි ඉගුරු අදක් යනුවෙන් හැඳින්වීමත් මෙම වචනවල යම් සාමාන්‍යයක පෙන්නුම් කරයි. ඒ හැරුණු විට තෙලිගු භාෂාවෙහි 'මණ්ඩ' යන වචනයේ තේරුම ශාඛාව හෙවත් අත්ත යන්නයි. වෙපමණ්ඩ, මාමිදිමණ්ඩ, යනු උදාහරණයි. මෙම ගස්වල අතු ගිනි ඉපදවීමට උපකාර වන නිසා තෙලිගු භාෂාවෙහි එය මඳක් වෙනස් කොට මණ්ට යන්නෙන් රශ්මිය හෝ ගින්න යන අරුත් ඇති පදයක් සෑදේ. ඇතැම් අය පෙන්වා දෙන පරිදි පාලියේ මණ්ඩ යන්නෙහි චක්‍රාකාරව සිටීම යන තේරුමක් ඇත. ශීත සතුටෙහි වියළි දර අවුලුවා ඒ වටේ සිට ගිනි කැපීම ඉන්දියානුවන්ගේ සාමාන්‍ය සිරිතකි. එබැවින් පාලියේ දක්නට ලැබෙන මණ්ඩලමාලෙ¹⁴ යන්නෙහි තේරුම ගිනි තපින ගෙය හෙවත් ගිනිහල් ගේ යන්නයි. මේ වචනය උතුරු ඉන්දියානු භාෂාවක අවිද්‍යමාන දකුණු දිග භාෂාවට පමණක් පොදු වචනයක් සේ ද සැලකේ. මේ හැරුණු විට කසාව (කසට, කිලිට්, කුණු) යන වචනයෙන් තෙලිගු කසවු හෝ කසුවු යන පදය ද පාලියේ චත්ත (තෘත්ත - සං) (අත්හළ හෝ ඉවත් කළ) යන වචනයෙන් ඡේත්ත හෝ ඡත්ත (අතු ගැ) යනාදී පද සෑදී ඇත. තවද පාලියේ ගරු යන පදය ආචාර්යවරයා, පූජනීය, බර, මහත් යන අරුත් දෙයි. සිංහල භාෂාවෙහි පුද්ගලයෙකුට ගරුකයක් දීම පිණිස නමට මුලින් මෙය යෙදෙන අතර හින්දි වැනි ඇතැම් භාෂාවල නමෙහි අගට යෙදේ. හන්තේ, සාමිජ්, මුරාරිජ් යන තැන්වල ජී (Sir) යන ප්‍රයෝගය මෙයට නිදසුන් ය. පාලි භාෂාවෙහි ගරු යන වචනයේ පළමු අකුර දීර්ඝ වීමෙන්

තෙලිඟු භාෂාවෙහි ගාරු වී ගෞරවාර්ථයෙහි පුද්ගල නාම අගට භාවිත වේ. මේ හැරුණු විට සංස්කෘතයේ ස්වාමී යන්නෙන් බිඳී එන සාමී යන වචනය සියලුම දකුණු ඉන්දියානු භාෂාවල සමානාර්ථයෙන් භාවිත වන බව ද මෙහි ලා සඳහන් කළ යුතුය.

ශබ්දවිද්‍යාත්මක රීතිවලට අනුව ප්‍රාකෘත භාෂාවල ක ව ට ත ප යන අක්ෂර පිළිවෙලින් ග ජ ඩ ද බ බවට පත්වේ. මේ අනුව ජේළිය යන අර්ථ ඇති පන්ති යන වචනය තෙලිඟු භාෂාවෙහි බන්ති බවට පත්වේ. මෙලෙසින්ම තෙලිඟු භාෂාවෙහි වස්ත්‍රයට බට්ට යන වචනය යෙදේ. එය වස්ත්‍ර (සං) > වස් (පා) > වට්ට > බට්ට යනුවෙන් පැමිණිය හැකි ය. සංස්කෘත හා පාලි භාෂාවල හණ්ඩාගාරය යන අර්ථ කොෂ්ඨ > කොට්ඨ යන වචනය සරලීකෘත වීමෙන් තෙලිඟු මෙන්ම දමිළ භාෂාවට කෝට යනුවෙන් පැමිණේ. වර්තමානයෙහි ද ආඥා දේශයෙහි වරායක හෝ මන්දිරයක ප්‍රධානීන් හැඳින්වීමට කෝටේශ්වර යන්න භාවිත වේ. එබඳු ස්ත්‍රියක කෝටේශ්වරී යන නමින් හැඳින්වේ. මේ අනුව පාලි භාෂාවේ බලපෑම එම භාෂාවලට ලැබී ඇති බව පැහැදිලිය. තවද පාලියේ දූව හැඳින්වීමට යෙදෙන කට්ඨ යන වචනය තෙලිඟු භාෂාවෙහි කට්ට හා කට්ටෙ යනුවෙන් දූකිය හැකි ය. එහෙත් තෙලිඟු භාෂාවෙහි භාවිත වන්නේ දරමිටිය යන අදහස දීමට ය. ප්‍රමාද යන සංස්කෘත වචනයෙහි බෞද්ධ දාර්ශනික අර්ථය පාලි කෘතිවල දක්වා ඇත්තේ සිහි මුළාව නො සැලකිල්ල හෝ නො දැනුවත්කම යන්නයි.¹⁵ තෙලිඟු බසෙහි අනතුර යන අරුත දීමට මෙම පදය යෙදේ. අනතුරක් සිදුවන්නේ කෙනෙකුගේ නොසැලකිල්ල හේතුවෙන් වන හෙයින් මෙහි දී එකී පදයට පාලියේ සංකල්පීය ආභාසය ලැබී තිබීම වැදගත් කරුණකි. මෙබඳු බොහෝ සාදෘශී රූප විද්‍යාමාන වන හෙයින් වැදගත් පද කීපයක් පමණක් පහත දක්වනු ලැබ ඇත.

තෙලිඟු වචනය

ඩාහම් (පිපාසය)

බාට (මාර්ගය)

නිජම් (නියම)

වුච්ච (වර්චස්)

බච්චලී (වැසිකිළිය)

වාචු (මරණය)

වාන්ති (වමනය)

ගොඩ (බිත්තිය)

ජාම (දවසෙන් 8න් පංගුව)

ආලිඤ (ආලිඤය)

තාත (සීයා)

පාලි වචනය

දාහ (දැවිල්ල)

පථ (මාර්ගය)

නිජං - නියං (තමාගේ, නියම)

චච්ච (වර්චස්)

චච්චකුටි (වැසිකිළිය)

චචනං (මරණය)

චන්තං (වමනය)

කුඩ්ඩ (බිත්තිය)

යාම (දවසෙන් 8න් පංගුව)

ආලිඤ (ආලිඤය)

තාත (පියා මෙන්ම පුතා ඇමතීමට යෙදෙන ආදරණීය වචනයකි)

මෙකී භාෂාවල බහුලව භාවිත වන පදවල ප්‍රභවය හා ව්‍යාකරණ ප්‍රයෝග විමසීමෙන් එකී බලපෑම් පිළිබඳව නිගමනය කළ යුතු වුවත් ආර්ය භාෂා කෙරෙහි අනාර්ය වචන හා ව්‍යාකරණ ප්‍රයෝගයන්ගේ සම්මිශ්‍රණය ද සුළු පටු නොවන බව දත යුතුය. සමහරවිට දමිළ ආචාර්යවරුන් සතුව පැවති වෙනත් විෂයික භාෂා හා ව්‍යාකරණ ඥානය ද මෙයට බල පැවෑ විස හැකිය. නිදසුනක් ලෙස දූතට විද්‍යමාන තොල්කාප්පියම් නැමති දමිළ ව්‍යාකරණ කෘතිය ක්‍රි. පූ. 3 සියවස දී පමණ ජීවත් වූ තොල්කාප්පිය නම් මුනිවරයා විසින් රචනා කරන ලද්දකි.¹⁶ ඔහු දමිළ භාෂාව නාට්‍යය හා කාව්‍යය විෂයෙහි අගස්තියම් නමින් ව්‍යාකරණ කෘතියක් සැපයූ අගස්ති මුනිවරයාගේ ප්‍රධාන ශිෂ්‍යයාය. අගස්ති මුනිවරයා පාණිනීට ද පෙර විසූ ඉන්ද්‍රගෙන් සංස්කෘත ව්‍යාකරණය පිළිබඳ පුළුල් දැනුමක් ලැබූ කෙනෙකු ලෙස පිළිගැනේ. මීට අමතරව ශුද්ධ දෙමිළ භාෂාවට අයත් නොවන ක්‍ෂ, ශ යන අක්ෂර එයට පසුකාලීනව එකතු වීම මෙයට නිදසුනකි.¹⁷ ව්‍යාකරණමය ප්‍රයෝග විසින් දමිළ හා පාලි භාෂාවෙහි සමානතා රාශියක් ඇත. වාක්‍ය නිර්මාණ වශයෙන් නම් දමිළ කණ්ණඩ හා පාලි යන භාෂාවල කිසිදු වෙනසක් නැත. මේ භාෂාගත වාක්‍යවල කර්තෘ කර්ම හා ක්‍රියාපද යෙදීමේ ඒකීය රීතියක් නැත. වචන වශයෙන් ගත් කල ස්වරහක්තිය, ස්වර සමීකරණය වැනි රීති මාතෘ භාෂාගත ශබ්ද පාලිභාෂාවට මෙන්ම ද්‍රවිඩ භාෂාවට පැමිණීමේ දී ද බලපා ඇත. ව්‍යු > සන්දිරම්, මිත්‍ර > මිත්තිරම්, අර්ක > එරික්කු යනාදී ද්‍රවිඩ වචන මෙන්ම ආත්ම > ආතුම, සූර්ය > සුරිය, ක්ලේශ > කිලෙස යනාදී පාලි වචන ද මෙම සමානතාව පැහැදිලි කරයි. උගතුන් පවසන පරිදි නාමධාතුක ක්‍රියා භාවිතය මෙන්ම වාක්‍යාවසානය හැඟවීමට නිපාත පද යෙදීම ද්‍රවිඩ භාෂාවෙන් පුරුදු වූවකි. තවද ශුද්ධ ක්‍රියාවක අර්ථය හැඟවීමට නාමයක හෝ විශේෂණයක අගට කර ධාතුව යෙදීම දමිළ භාෂා ලක්ෂණයකි. මුත්තම් සෙයිදන් (හාද්දක් කල්යේ.) යන වචන දෙක යොදා ඇත්තේ සිම්බෙය යන එක පදයකින් කිවයුතු ක්‍රියාව පැවසීමට ය. පාලියේ ද මෙම ලක්ෂණය ඇත. කලහං කරොති (කලහය කරයි.) යනු උදාහරණයකි. ක්‍රියා ධාතුව ඇසුරු කොට ගත් මෙබඳු ව්‍යාකරණමය විශේෂතා රාශියක් මෙම භාෂාවන්හි දක්නට ලැබෙන බව කිව යුතුය.¹⁸

විධිමත් හා ප්‍රබල ව්‍යාකරණ නීති රීති පද්ධතියකින් සැදුම් ලද්දේ නමුදු සංස්කෘත භාෂාවට වුව ද ප්‍රාදේශීය භාෂාවල බලපෑම්වලින් විනිවිදීකර නො හැකි වූ බව භාරතය අවට දේශීය භාෂාවන් සමඟ සම්මිශ්‍රණය වීමෙන් මෙන්ම දකුණු ඉන්දියානු භාෂා වන දෙමළ තෙලිගු මලයාලම් ආදී භාෂාවල වචන සම්මිශ්‍රණය වී තිබීමෙන් පැහැදිලි වේ.¹⁹ සංස්කෘත භාෂාවට මෙකී අනාර්ය භාෂා කෙතරම් බලපා ඇද්ද යන්න හිස්සැල්ලේ ධම්මරතන හිමියන් මෙන්ම මොරටුවේ සාසනරතන හිමියන් විසින් ද පෙන්වා දී ඇත. හුදු පාලි භාෂාවට මෙම බලපෑම සංස්කෘතයට වඩා අධිකව ලැබිය හැකි පසුබිමක් තිබූ බව විවිධ ජන කොටස් ශාසනයට ඇතුළු වීමට තිබූ අවසරයත් පද පිළිබඳව සැලකීමට වඩා අර්ථය දෙස බැලීම වැදගත් සේ බුදුරුදුන් විසින් ශ්‍රාවකයන් දැනුවත් කොට තිබීමෙනුත් අනාවරණය වේ.²⁰ මේ පිළිබඳ වැඩි අවබෝධය පිණිස පාලි භාෂාවට ආභාසය ලැබී ඇතැයි සැලකිය හැකි ද්‍රවිඩ වචන කීපයක් දැක්වේ.

දමිළ වචනය

තච්චන් (වඩුවා)

ආමා (එහෙමයි)

පාලි වචනය

තච්ඡක (වඩුවා)

ආම (එහෙමයි)

තම්පදිහල් (යුවතිපති)	දම්පති (යුවතිපති)
උෟසි (ඉදිකටුව)	සුවි (ඉදිකටුව)
තම්බම් (ස්තම්භය)	ථම්භං (ස්තම්භය)
සිවරම් (සිවුර)	චිවරං (සිවුර)
යුවදි (තරුණිය)	යුවති (තරුණිය)
ආපත්තු - විපත්තු (අනතුර)	ආපත්ති - විපත්ති (කරදරය)
විදවෛ (වැන්දඹුව)	විධවා (වැන්දඹුව)
නිර් (ජලය)	නිර (ජලය)
කාමුහ (සල්ලාලයා)	කාමුක (කමුකයා)
පයම් - පිදි (බිය)	හයං - හිති (බිය)
කඨින (කර්කෂ)	කඨින (කර්කෂ)
නහුලම් (මුගටියා)	නකුලං (මුගටියා)
සත්තම් (ශබ්දය)	සද්දං (ශබ්දය)
පවලම් (පබළු)	පවාල (පබළු)
වණ්ණම් (පාට)	වණ්ණ (පාට)
තොසං (වරද)	දොසං (වරද)
සන්තොසම් (සතුට)	සන්තොස (සතුට)
තානම් (තැන)	යානං (තැන)
පික්කු (හික්කු)	හික්කු (හික්කු)

යථෝක්ත වචන අතර ඇතැම් ඒවා පාලියෙන් ද්‍රවිඩ භාෂාවට ආ ඒවා ලෙස සැලකිය හැකි අතර ඇතැම් ඒවා දම්ළ හෝ වෙනත් දකුණු ඉන්දියානු භාෂාවකින් පාලියට පැමිණි ලෙස සැලකිය හැකිය. නිදසුනක් ලෙස පාලියේ සුවිශේෂ සංස්කෘතික එනම් දෙදෙනෙකු අතර ඇති වන යෙදෙන සංවාදයක දී යමක් අනුමත කිරීමට නැතහොත් එසේය (yes) යන අර්ථය දීමට යෙදෙන ආම යන නිපාතය සංස්කෘතයේ ආම් යන්නෙන් නොව දම්ළ භාෂාවෙහි එම අර්ථ සංකල්පයෙහිම යෙදෙන ආමා යන්නෙන් පාලියට බිඳී ආ පදයක් ලෙස සිතීම වඩා සුදුසු බව හැඟේ. තවද වඩුවා යන අර්ථය දීමට පාලියේ බහුලව යෙදෙනුයේ වඩ්ඩකි යන වචනයයි. එහෙත් අඩු වශයෙන් තච්ඡක යන ඉතා හොඳ වචනයක් ද වේ. “දාරුං නමයන්ති තච්ඡකා”²¹ ද්‍රවිඩ බසින් ද තච්චන් යන්නෙන් කියැවෙන්නේ වඩුවාය. මෙය ද දම්ළ බසින් පැමිණියක් විය හැකි ය.

නිකායාගත සූත්‍ර දේශනා වශයෙන් ගෙන මුල් බුදුසමයට අයත් සෙසු සූත්‍ර දේශනාවල භාෂා ශෛලිය සමඟ සන්සන්දනය කළ කල්හි දීඝනිකායේ මහාසමය සූත්‍රයෙහි දකුණු ඉන්දියානු භාෂා ශෛලියෙහි ආභාසය ඉතා පැහැදිලිය.

“තෙසං මායාවිනො දාසා ආගං වඤ්චනිකා සයා

මායා කුටුණේඩු වෙටෙණේඩු විටුවිව විටුවො සහ
වතුනො කාමසෙටියො ව කින්නිසණ්ඩු නිසණ්ඩු ව

පනාදො ඔපමඤ්ඤො ව දෙවසුනො ව මාතලී”²² යන මෙම ගාථාවල සමස්ත ත්‍රිපිටකයේ භාෂා ශෛලියෙන් පරිබාහිර බව පැහැදිලිය. අනෙක් අතින් අන්තර්ගතය පිරික්සන විට ද නිසැකවම ඒවා ත්‍රිපිටකයට පසුකාලීනව ඇතුළු වූ ඒවා ලෙස සැලකිය හැකිය. ආගු, කුටුණේඩු, වෙටෙණේඩු, විටුවිව, විටුවො, කින්නිසණ්ඩු යනාදී වචන ද්‍රවිඩ උච්චාරවට නැඹුරු වචන වේ. මේවායින් පැහැදිලිවම පාලි භාෂාවට ප්‍රවේශ වූ ද්‍රවිඩ වචන ඇති බව තහවුරු වන අතර ඒවා පිළිබඳ තව දුරටත් හැදෑරීමක නිරතවීම ශාස්ත්‍රීය දායකත්වයක් වනු ඇත.

සටහන්

- ¹. දෙමළ ව්‍යාකරණ විමර්ශනය, ix පිට.
- ². - එම -
- ³. A History of Tamil Literature, p. 2.
- ⁴. Comparaetive Grammar of Dravidian languages" p. 37
- ⁵. A History of Tamil Literature, p. 01.
- ⁶. විදුලකර”සංස්කෘත භාෂාවේ අනාර්ය වචන” බලන්න.
- ⁷. The Linguistic Survey of India, Vol. 1, p. 194.
- ⁸. A History of Tamil Literature, 01.
- ⁹. වාග්විද්‍යාව, 366, 367 පිටු
- ¹⁰. “සා මාගධි මූල භාසා” මහාරූපසිද්ධිය, 2 පිට බලන්න.
- ¹¹. A History of Tamil Literature, p. 01.
- ¹². දෙමළ බෞද්ධයා, 118 - 132 පිටු.
- ¹³. දීඝනිකාය, 3.7. සිඬිගාල සූත්‍රය බලන්න.
- ¹⁴. දීඝනිකාය, 1.1. බ්‍රහ්මජාල සූත්‍රය බලන්න.
- ¹⁵. පමාදොති පමජ්ජනභාවො. මුට්ඨස්සතිසංඛාතස්ස සතියා වොස්සග්ගස්සෙනං අධිවචනං ධම්මපදට්ඨකථා සාමාවතීවඤ්ඤා බලන්න.
- ¹⁶. A History of Tamil Literature, p. 05.

-
- ¹⁷. දෙමළ ව්‍යාකරණ විමර්ශනය, ix පිට.
- ¹⁸. තුලනාත්මක වාග් විද්‍යාව, 275 - 278 පිටු.
- ¹⁹. නාම මාලා, 1955, 27 පිට.
- ²⁰. මජ්ඣිමනිකායේ අරණ විභංග සූත්‍රය බලන්න.
- ²¹. ධම්මපදය, 6. 5
- ²². දීඝනිකාය, 3.9. මහාසමය සූත්‍රය බලන්න.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

ප්‍රාථමික මූලාශ්‍ර

දීඝනිකාය 1975, බුද්ධජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලා මුද්‍රණය,
 ධම්මපදය, 2005, නායිවානසේ බෞද්ධ ග්‍රන්ථ ප්‍රකාශන පදනම.
 ධම්මපදවිඨකථා. 1943, හේවාචිතාරණ මුද්‍රණය, කොළඹ.
 මජ්ඣිමනිකාය, 1974, බුද්ධජයන්ති ත්‍රිපිටක ග්‍රන්ථමාලා මුද්‍රණය,
 මහාරූපසිද්ධිය, 1964, සංස්. කලුකොඳයාවේ පඤ්ඤාසේකර නාහිමි, ඇම්. ඩී. ගුණසේන මුද්‍රණය, කොළඹ.

ද්විතීයික මූලාශ්‍ර

ආර්ථරත්න, සුනිල්, 2006, දෙමළ බෞද්ධයා, ඇස් ගොඩගේ, කොළඹ.
 ජයසේකර, යූ. ඩී., විත්‍රා ජයසේකර, තුලනාත්මක වාග් විද්‍යාව, ලේක් හවුස්, කොළඹ,
 ධම්මපාල හිමි, වරකාවැහැර, 2000, දෙමළ ව්‍යාකරණ විමර්ශනය, සරස්වතී ප්‍රකාශකයෝ, දිවුලපිටිය,
 සාසනතිලක හිමි, මාතලේ, 1960, වාග්විද්‍යාව, ගුණසේන සහ සමාගම.
 සාසනරතන හිමි, මොරටුවේ, 1965, විදුලකර""සංස්කෘත භාෂාවේ අනාර්ය වචන" විද්‍යාලංකාර මුද්‍රණාලය,
 පැලියගොඩ.
 සුභුති නාහිමි, වස්කඩුවේ, 1955, නාම මාලා, මංගල මුද්‍රණාලය, කොළඹ.
 සෝරත හිමි, වැලිවිටියේ, 1970, ශ්‍රී සුමංගල ශබ්ද කෝෂය, අනුලා මුද්‍රණාලය, කොළඹ - 10.

Caldwell, P. S., Comparative Grammar of Dravidian languages,

Varadarajan, MU, 1988, A HISTORY OF TAMIL LITERATURE", (Translated from Tamil
 by E.Sa. Viswanathan), Sahitya Akademi, New Delhi.

මහාචාර්ය මකුරුප්පේ ධම්මානන්ද හිමි

පාලි හා බෞද්ධ අධ්‍යයනාංශය,
 කැලණිය විශ්වවිද්‍යාලය,